

Full diocesà

25 de juny del 2017

p4 – Jornades de Formació en Lideratge

p5 – Projecte missioner al Perú

L'Òbol de Sant Pere

El costum d'ajudar materialment els qui tenen la missió d'anunciar l'Evangeli neix amb el mateix cristianisme, amb la finalitat de donar-los la possibilitat de comprometre's plenament amb el seu ministeri i al mateix temps cuidar-se dels més necessitats (vegeu Ac 4:34; 11,29).

A la fi del segle VIII, després de la seva conversió, els anglosaxons se sentien tan units al bisbe de Roma que van decidir enviar de manera estable una aportació anual al Sant Pare. Així va néixer el «Denarius Sancti Petri» (Almoïna de Sant Pere), que es va difondre molt ràpidament pels països europeus.

Aquest costum va passar per moltes i diferents vicissituds

al llarg dels segles, fins que va rebre la benedicció del papa Pius IX, amb l'encíclica *Saepe venerabilis* del 5 d'agost de 1871. Aquesta col·lecta es realitza actualment en tot el món catòlic, especialment el 29 de juny i el diumenge més proper a la solemnitat dels sants Apòstols Pere i Pau.

Els donatius de l'Òbol de Sant Pere han anat dedicats darrerament a l'hospital pediàtric de Bangui (Àfrica Central), a la primera universitat catòlica de Jordània, a un institut per nens pobres i sords (Ruanda), a una escola de primària a l'Índia, entre altres... La web <obolodesanpedro.va>, oberta fa unes setmanes, fa un exercici de transparència i mostra a quines obres de misericòrdia van dedicats els donatius.

«No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats»

Diumenge XII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de Jeremies

Digué Jeremies: «Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats; diuen: Vosaltres que teniu amb ell un pacte d'amistat, denuncieu-nos-el, perquè el puguem denunciar; seguïu-lo de prop: potser es deixarà enganyar; llavors podrem apoderar-nos-en i venjar-nos d'ell. Però el Senyor em fa costat com un guerrer invencible; per això els qui em persegueixen cauran, no podran apoderar-se de mi, quedaran tan confosos del seu fracàs que ningú no oblidarà mai més la seva vergonya. »Senyor de l'univers que coneixeu a fons els justos, que penetreu tot l'interior dels homes: feu-me veure com feu justícia, ja que és a vós que jo he confiat la meva causa. »Canteu al Senyor, lloeu el Senyor: ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal.»

(20, 10-13)

Salm responsorial

Escolteu-me, Senyor, vós que estimeu tant.

(Salm 68)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, per obra d'un sol home entra el pecat al món, i amb el pecat hi entra també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda, perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist.

(5, 12-15)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «No tingueu por dels homes. No hi ha cap secret que tard o d'hora no sigui revelat; no hi ha res amagat que tard o d'hora no sigui conegut. Allò que us dic en la fosca digueu-ho a plena llum,

allò que us dic a cau d'orella, proclameu-ho des dels terrats. I no tingueu por dels qui maten només el cos però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos. No venen dos pardals per pocs diners? Doncs ni un d'ells no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. Però a vosaltres, Déu us té comptats cada un dels cabells. No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats. A tothom qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel.»

(10, 26-33)

«A tothom qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel»

Testimoniar Jesús fins a la mort

Jean Hakolimana, prev.

Les lectures d'aquest diumenge toquen un tema sensible: fins on hem de ser i viure com a deixebles de Jesús? Fins al sacrifici de la nostra vida? Jesús ho va plantejar sense ambigüitats. Tots els qui vulguin seguir-lo hauran de patir persecucions. Tanmateix, ens recomana d'anunciar-ho sense minvar. La seva predicació la va segellar amb la seva sang, va morir perdonant els seus botxins i, doncs, en llibertat. Deia de la seva vida: *Ningú no me la pren, sóc jo qui la dono lliurement* (Jn 10,18). Donar la pròpia vida com Jesús, acceptar la mort per no negar la pròpia fe va ser, doncs, des dels inicis del cristianisme, el testimoni suprem.

Al llarg de la seva història, l'Església va comptar amb el testimoni de molts cristians, consagrats o simples creients, atrapats en les vicissituds de la història, que van testificar l'amor de Déu fins al do total de les seves vides. De vegades, això posa un problema, en un segle en què la vida individual terrenal s'erigeix en un valor absolut. El martiri cristià no és un suïcidi ni procedeix d'un excés de voluntarisme. «Tothom ha d'estar preparat per a testimoniar de seva fe, però ningú ha de córrer davant del martiri», va dir Sant Cebrià. El martiri «és exclusivament un acte d'amor, cap a Déu i cap als homes, inclosos els perseguidors» (Benet XVI). Aquest acte d'amor pot materialitzar-se en el do físic de la vida, però també, i això forma part del missatge central del cristianisme, en la vida diària, en els seus aspectes fins i tot rutinaris. Hi ha un «martiri quotidià», que és el do de si en l'amor, la generositat i la caritat.

La imatge

Pregar és sempre parlar amb Déu, que no és part de la nostra experiència sensible. Serà bo, doncs, de tancar els sentits perquè parli el cor, el jo més interior. Hi trobarem la renovació de la nostra mirada, hi trobarem els motius i la força per a fer nostra la seva voluntat. Bandejada la por que paralitza, tindrem la força de l'Esperit que ens mantindrà esperançats tant en les penes com en el goig.

Crist en pregària (1595). El Greco

Lit. hores: Setmana IV

26 dilluns

— Sant Pelai, màrtir (*925)
— Sant Josep maria Escrivà, prevere
Gènesi 12,1-9 / Salm 32 /
Mateu 7,1-5

27 dimarts

— Sant Ciril d'Alexandria, bisbe
— Sant Ladislau, laic (1037-1095)
Gènesi 13,2.5-18 / Salm 14 /
Mateu 7,6.12-14

28 dimecres

— Sant Ireneu, bisbe i màrtir (130-202)
— Sant Argemir, màrtir (*856)
Gènesi 15,1-12..17-18 / Salm 104 /
Mateu 7,15-20

29 dijous

— Sant Pere i sant Pau, apòstols i màrtirs
— Santa Beneïda, verge
Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu
4,6-8.17-18 / Mateu 16,13-19

30 divendres

— Sant Marçal, bisbe (s.III)
— Els sants protomàrtirs de l'Església de Roma
Gènesi 17,1.4-5.9-10.15-22 /
Salm 127 / Mateu 8,1-4

1 dissabte

— Sant Gal, bisbe (*551)
— Sant Josep Damià Veuster, apòstol
Gènesi 18,1-15 / Salm Lluç
1,46-48a.48b-49.49b-50 i 53.54.55
/ Mateu 8,5-17

2 diumenge XIII de durant l'any / Cicle A

— Sant Martinià, màrtir (*s.I)
2 Reis 4,8-11.14-16a / Salm 88 /
Romans 6,3-4.8-11 / Mateu 10,37-42

Aplec arxiprestal de Tàrrega a Vilagrassa

Josep Castellà

L'Aplec del 2017 de l'arxiprestat de Tàrrega, celebrat durant la tarda del diumenge 11 de juny, festa de la Santíssima Trinitat, a la localitat de Vilagrassa, reuní un centenar de feligresos procedents de Tàrrega, barriada de Fàtima, barriada del Cor de Maria, Talladell, Verdú, Vilagrassa, Anglesola, Mas de Bondia i Montornès de Segarra.

El programa de la trobada s'obrí amb les Vespres i pregàries a càrrec d'un representant de cada parròquia al temple romànic de Santa Maria de Vilagrassa, acabant amb el cant del Virolai. Presentà la trobada l'arxiprest de Tàrrega, Mn. Josep Maria Vilaseca, acompanyat del rector de la vila, Mn. Josep Camprubí, i de Mn. Joan Viladot.

En acabar seguiren les documentades explicacions històriques a càrrec del professor del Col·legi Vedruna de Balaguer i estudiós Manel Salas Flotats, sobre el temple, la portada romànica, el campanar i la capella del Roser.

Després de la foto de família, un nombros grup de persones es traslladaren fins a la capella del Roser, escoltant les explicacions de la seva història i tradició, pel rector Mn. Josep Camprubí, acabant amb el rès de l'Àngelus i el cant de la Salve Regina.

L'aplec arxiprestal de Tàrrega acabà amb un berenar de germanor al local social municipal, preparat per l'equip de voluntariat arxiprestal i veïns de Vilagrassa.

Al final hi hagué un parlament d'agraïment per part de l'arxiprest, Mn. Josep M. Vilaseca, en aquest acte entranyable que tancava el curs parroquial 2017

Jornades de Formació en Lideratge

Els dies 17 i 18 de juliol tindran lloc al Seminari de Solsona les III Jornades de Formació en Lideratge.

Aquestes jornades giraran entorn del lideratge i experiències pràctiques per a la conversió pastoral i van adreçades a les comunitats parroquials perquè hi participi el rector amb el seu Consell o Equip Pastoral Parroquial.

Les jornades les duran a terme la parròquia de Santo Domingo d'Algete, de Madrid, i el Tote Barrera i la Cristy de la Fundació per a l'Evangelització i Discipulat. La parròquia de Santo Domingo és una parròquia que fa uns sis anys va començar un procés de conversió pastoral, similar al que estem fent nosaltres, i en aquests pocs anys ha reconvertit la parròquia de manteniment a missionera.

Per a més informació i inscripcions: Teresa Valero, tel. 661 848 447, o bé el c/e <evangelitzacioia-postolatseglar@bisbatsolsona.cat>.

Experiència missionera al Perú: campanya de recollida de fons

Delegació de Joventut

La delegació de Joventut està organitzant una experiència missionera al Perú del dia 19 de juliol al 19 d'agost, i ja s'hi han inscrit un total de vint-i-cinc joves que aniran acompanyats de Mn. Marc Majà.

La diòcesi acollidora és la d'Abancay i durant aquests dies han estat en contacte amb el P. Edilberto per tal de definir els projectes a realitzar. De moment, les tasques de voluntariat i de missió seran:

- Rehabilitació d'una antiga església per crear un nova paròquia a Abancay.
- Voluntariat en diverses obres socials: orfenat, menjador social, residència d'ancians, centre mèdic...
- Missió a una comunitat rural.
- Catequesi a nens i nenes d'Abancay.

Per a poder dur a terme totes aquestes iniciatives se'ls hi demana disposar d'un volum de diners i materials concrets, especialment pel que fa a la rehabilitació dels locals i d'una antiga església, on s'hauria de fer una nova teulada, pintar, fer instal·lació elèctrica i altres intervencions.

Des del grup promotor, han engegat una campanya de recollida de fons per a poder realitzar aquests projectes i també ajudar els joves missioners a aconseguir alguns diners per

fer més lleuger el cost del viatge. Així han realitzat unes samarretes que venen al preu de 10€ i han fet uns punts de llibre per tal d'informar i demanar col·laboració en els projectes.

Aquell qui ho vulgui pot fer el seu donatiu al compte de La Caixa: ES79 2100 0081 9602 0036 0876 especificant si l'ajuda és per als joves missioners o per als projectes. Més informació a www.bisbatsolsona.cat

Trobada Interdiocesana de la Vida Consagrada

El dia 14 de juny hi hagué l'esmentada trobada al santuari de Lurdes de la Nou de Berguedà. Fou una trobada festiva, on hi hagué una mica de temps per a tot: missa al santuari, dinar fratern, visita a l'església romànica de la Nou i baixada a la gruta de la Mare de Déu, entre altres.

L'eucaristia fou presidida pel P. Jordi Castanyer, monjo del Miracle, i concelebrada per Mn. Jaume Vila, delegat de la Vida Consagrada al bisbat d'Urgell.

S'hi aplegaren unes quaranta persones de comunitats vingudes d'arreu del dos bisbats. Fou bonic poder compartir el seu carisma propi i veure com la diversitat de carismes fa florir i créixer l'Església, ja que cada carisma hi aporta quelcom.

Informa: Teresa Gené i Camps, delegada de la Vida Consagrada

Les tradicionals foguerades de la nit de Sant Joan

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Una foguerada, en la nostra tradició pairal, és un foc potent i amb molta flama; mentre que el terme foguera se sol reservar per a referir-se al foc fet expressament per a celebrar alguna festa popular o, també, per a fer senyals lluminosos. Arreu dels Països Catalans en referir-se als focs de la nit de Sant Joan es parla, simultàniament, tant de foguerades com de fogueres.

La vigília del 24 de juny, amb perseverant i ferma voluntat de donar relleu a la festivitat de la naixença de sant Joan Baptista, en els nostres pobles s'encenen les tradicionals fogueres de la nit de Sant Joan. El foc, des de molt antic, ha estat esguardat com un dels millors símbols de la presència i acció de Déu en el cosmos. La coincidència de la nativitat del precursor del Messies, sant Joan Baptista, amb el solstici d'estiu motivà que el cristianisme assimilés antics mites i festes paganes que, precisament, tenien lloc en aquesta nit com, per exemple, el costum d'encendre fogueres per assenyalar que el dia ja s'allargava o, també, la tradició de collir durant aquella nit i matinada determinades herbes remeieres i aromàtiques, especialment l'herba de Sant Joan o pericó (llat., *Hypericum perforatum*), una herba «santa» agraciada amb peculiars virtuts curatives.

Al llarg dels segles el cristianisme també assimilà el costum pagà de menjar festivament a l'entorn de grans fogueres, en clima de revetlla i enmig de balls i cants festius, les típiques coques dolces i les de recapte. Vinculat amb la festa de Sant Joan, els antics ermitans i frares preparaven

El foc, símbol de la presència i acció de Déu en el cosmos

la ratafia de pericó, que elaboraven per garantir una bona digestió. També fou molt apreciat l'anomenat ungüent de Sant Joan, que es preparava «ab cendra de lo foch de Sant Joan y llard dolç, tot ben barrejat. Y és molt bo per a nafres y cremades».

A partir del moviment de represa cultural generat per la Renaixença catalana, les tradicionals fogueres enceses durant la nit de Sant Joan començaren de prendre un caràcter marcadament patriòtic i reivindicatiu de part dels pobles que integren els països de parla catalana. En efecte, l'any 1906 les poblacions de Catalunya foren convocades «a encendre fogueradas missatjeras d'un sentiment germanívol en tots els antics castells» escampats pels turons de la geografia catalana, amb la clara voluntat de visualitzar la unitat cultural i espiritual dels nostres pobles. Segons l'opinió d'Aureli Capmany (* 1954), la festa dedicada al Baptista «ha arrelat tan profundament a l'esperit del poble català tal vegada perquè la figura del Precursor obre la porta de l'estiu i la commemoració de la seva festa s'escau en els dies que l'astre rei ens il·lumina durant més hores».

Acompanyo aquesta nota històrica amb un gravat popular català amb la representació d'una foguerada.

L'article

Canvis en l'Església

Climent Forner, prev.

Si haguéssim de parlar dels canvis que hi ha hagut en la nostra Església catòlica al llarg dels seus dos mil anys d'història, per a bé i per a mal, no acabariem mai; em referiré només a alguns d'importants que jo mateix he viscut, «jove» com sóc, arran sobretot del Concili Vaticà II. A l'Església d'abans d'aquest Concili, jo no hi tornaria mai, això que em va batejar, em va ordenar de sacerdot... Déu meu, quina revolució la conciliar, començant per la renovació litúrgica! No és estrany que els nostres molt estimats bisbes Josep Pont i Gol, Ramon Masnou, Vicenç Enrique Tarancón s'hi sentissin competrats de tal manera que el mateix Tarancón confessava que «l'havia convertit». Ara compteu! Tanmateix no tots els prelats (sobretot espanyols) hi estigueren d'acord, al contrari. Com els capellans i laics, igualment. Això que el suscità esdeveniment eclesial fou una gràcia de Déu extraordinària per més que alguns es resistissin a acceptar-la com a tal, girant-s'hi i tot en contra. Sempre deu haver passat més o menys el mateix, humana com és la institució sense deixar de ser sacra. Pregunteu al papa Francesc, per exemple, amb quines dificultats, àdhuc internes (curials), es troba per a portar a terme moltes de les reformes que creu convenientes o necessàries; això per no fer esment de les exteriors o mundanes quan denuncia amb valentia les injustícies i desigualtats socials posant-se com Jesús a favor dels pobres i marginats, o defensant l'ecologia integral de la natura.

El Vaticà II, tot sigui dit, és una mina d'or a mig explotar encara, com el mateix Evangelí. Si l'Església, ben entesa, no a la manera constantiniana, és el «Poble de Déu, reial, sacerdotal i profètic», ¿us imagineu si ella mateixa no es limita a definir-se com a tal, sinó que tragués, sense por, les riquíssimes conseqüències de la seva essència-identitat-missió, posades al dia, cap endins i cap enfora? Quin terrabastall més positiu! Fóra com si tornés a néixer, i sempre amb vista al Regne de Déu, no pas com un fi en si mateixa, que no ho és ni de bon tros.

Hauríem de prendre exemple dels primers cristians, germans nostres. Quan se'ls anaven presentant els problemes de convivència i d'expansió, reunint-se en comunitat els solucionaven així: «L'Esperit Sant i nosaltres hem decidit...»

Pensava en tot això i més coses a propòsit de la visita pastoral, la primera, que el nostre bisbe Xavier està a punt de donar per acabada després de mesos i anys de recorregut per la diòcesi; ell mateix es preguntava i ens preguntava: «Què us en sembla de com ha anat?» Home, a despit d'algunes discrepàncies de criteri, quina diferència amb aquelles visites pastorals d'antany, protocol·làries i triomfalistes com eren! No, no, «aggiornamento»! Com a pare, pastor i germà, un bisbe proper, senzill, comunicatiu, sacrificat, atentíssim als malalts... Jesús de Natzaret posat al dia? Tant de bo! Gràcies, Xavier!

Pàgina Web

Tot Francesc

totfrancesc.wordpress.com

Aquest lloc web vol facilitar la consulta dels principals escrits del papa Francesc a partir dels seus fragments més representatius, tots en llengua catalana. Es tracta d'ajudar a descobrir i entendre el pensament que hi ha darrere una de les figures més carismàtiques del nostre temps. A través del menú, podreu navegar de diferents formes:

Per temes: a través de les etiquetes, es poden filtrar les citacions que parlen sobre un mateix assumpte dels diferents textos.

Per documents: seleccionant l'enllaç d'un document accedireu a les citacions només d'aquest escrit per a la seva consulta monogràfica.

També podeu fer servir el cercador.

El web s'actualitzarà amb els nous textos que es vagin publicant.

Glossa

Sensibilitat missionera

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Feia anys que alguns joves del nostre bisbat, assidus a les activitats de la delegació de Joventut, ens demanaven de poder fer una experiència missionera. Enguany, el somni es fa realitat amb una experiència d'un mes a la diòcesi d'Abancay, a la serralada andina del Perú. S'han animat vint-i-cinc joves i els acompanyen el delegat de Joventut i Mn. Marc Majà.

Abancay és una diòcesi jove, nascuda com una escissió de la immensa diòcesi de Cuzco. El segon bisbe i pare veritable de la vida cristiana d'aquell racó de la vall del riu Apurimac fou Mons. Pèlach, fill de Girona. Allà hi ha donat també la vida Mons. Sala, fill del nostre bisbat. També hi continuen treballant dos capellans del nostre presbiteri. El bon treball d'aquests missioners i molts d'altres ha fet que avui Abancay posseeixi un nombrós presbiteri indígena, el seminari més florit de tot el país i un catolicisme molt majoritari, sense quasi presència de sectes protestants tan comú a l'Amèrica llatina on l'Església catòlica ha desatès els grans barris més marginals.

Els nostres joves van a reconstruir una capella que ha d'esdevenir església parroquial a causa del creixement

de la capital de la diòcesi. També participaran com a voluntaris en alguna de les obres socials que l'església té a la capital: l'orfenat, el centre mèdic, el centre oftalmològic, la residència d'ancians o el menjador social per a infants en edat escolar.

Durant uns dies completaran aquestes experiències amb la descoberta del treball a les comunitats rurals. Allí podran conèixer el treball dels catequistes, responsables de cada comunitat cristiana rural, ja que el prevere només els pot visitar un cop cada tres o quatre mesos. També coneixeran el gran treball de Càritas per a portar l'aigua corrent a cada casa de la comunitat i la divulgació d'un model de cuina econòmica molt senzilla però molt útil per acabar amb el fum permanent a les llars i els problemes de visió que se'n deriven.

Aquests joves missioners recullen diners tant per ajudar a pagar-se les despeses de viatge i estada, com per ajudar econòmicament a la reconstrucció de la capella i els altres projectes en els que participaran. Us animo a que els ajudeu amb el vostre donatiu segons la informació que trobareu en aquest mateix full.

